

Arrest

nr. 110 212 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 november 2012 houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor maatschappelijke Integratie, V. D. attaché wordt aan de persoon die verklaart zich A. B. te noemen, geboren te (...) op (...), en welke verklaart van Turkse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land gekomen :

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van ...drie jaar (maximum drie jaar) omdat:
- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen officiële adres in België dat is de reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten daar zij terzake over een gebonden bevoegdheid beschikt. Deze exceptie luidt als volgt:

“ Exceptie van gebrek aan belang voor in zoverre het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten

Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer

dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.a. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7. eerste lid. 1°, 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kermis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft.

In casu werpt verzoeker een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

3.2. In haar synthesesmemorie laat de verzoekende partij deze exceptie onbesproken en ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich met betrekking tot de exceptie te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

3.3. Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht *“door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”*. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip *“belang”* derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118.) Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet, wanneer dat belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt innemen en zijn belang aantonen. Te dezen heeft de verzoeker op de concrete vraag naar zijn belang gezien de niet van elke grond ontdane exceptie omwille van de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij slechts geantwoord *“zich ter zake naar de wijsheid van de Raad te gedragen”*.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting ter zake kan de Raad uit deze proceshouding alleen maar afleiden dat verzoeker zich niet verzet tegen de door de verwerende partij opgeworpen exceptie. Hij geeft derhalve geen blijk van het vereiste belang bij de middelen in zoverre deze betrekking hebben op de bevelscomponent van de bestreden beslissing. (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810)

3.4. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat met deze beslissing tevens, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister *cq.* staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van

een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de verweerder. Verzoeker behoudt dus zijn belang bij de middelen in zoverre ze zijn gericht tegen het inreisverbod.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen met name de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert hij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Hij stelt wat volgt :

“Eerste middel ; schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. schending van de algemeen rechtsbeginselen. nl. de motiveringsplicht. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

In casu is er geen enkele reden voorhanden waarom aan verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod opgelegd wordt, temeer daar aan verzoeker nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Onmiddellijk een bevel zonder termijn om het grondgebied te verlaten met inreisverbod opleggen omdat verzoeker niet over een officieel adres beschikt is dan ook een buitenproportionele maatregel welke geenszins gerechtvaardigd wordt door een dergelijk motivering.

Aan verzoeker werd immers niet de mogelijkheid gegeven om zich vrijwillig van het grondgebied te verwijderen, zodat de bestreden beslissing iedere redelijkheid mist.

Dat verzoeker bovendien een relatie heeft met een Belgische dame en hiermee een verklaring van wettelijke samenwoning zal afleggen, hetzij een huwelijk zal aangaan. Indien hij zich van het grondgebied zou verwijderen, zal hij door het opgelegde inreisverbod gedurende minstens drie jaar niet in de mogelijkheid zijn een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen bij de Belgische ambassade in Turkije. Dat een dergelijke maatregel dan ook buiten iedere proportie is.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat aan verzoeker nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hij een relatie heeft met een Belgische dame, met wie hij ook effectief samenwoont.

Dat het koppel bezig is de nodige documenten te verzamelen teneinde hetzij wettelijk samen te wonen, hetzij te huwen in de nabije toekomst, zodat het gebrek aan een officieel adres in hoofdte van verzoeker dan ook slechts een tijdelijk probleem is, welke zeer vlug in orde zal worden gebracht. Dat in casu dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het redelijkheidbeginsel. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat aangezien het niet betwist is dat verzoeker samenwoont met zijn Belgische vriendin, er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft en de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat verzoeker en zijn partner nog steeds een koppel zijn en ook daadwerkelijk samenwonen en zij in de nabije toekomst hetzij een verklaring van wettelijke samenwoning zullen afleggen, hetzij een huwelijk zullen aangaan, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, ongetwijfeld een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.

4.2. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt :

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...].

4.3. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en van artikel 74/14, § 3, 1°, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument en betrokkene geen officiële verblijfplaats in België heeft zodat er een risico bestaat op onderduiken. Artikel 74/14, § 3, 1° voorziet dat de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan 7 dagen of geen enkele termijn bepaalt indien er een risico bestaat op onderduiken. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep in zoverre het betrekking heeft op de middelen gericht tegen de bevelscomponent. Die blijft dan ook onverminderd overeind. Nu wordt vastgesteld dat in de bevelscomponent van de bestreden beslissing geen enkele termijn is voorzien om het grondgebied te verlaten, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij, op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet geen inreisverbod kon opleggen van maximum drie jaar.

4.4. Verzoeker beroept zich vervolgens op zijn vermeende relatie met een Belgische dame en voert de schending aan van de artikelen 22 van de Grondwet en 8 van het EVRM.

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt :

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Enerzijds moet worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet bewijs voorlegt van het feit dat hij een relatie heeft noch van het feit dat hij met deze vrouw samenwoont, laat staan dat hij enige huwelijksintentie zou hebben. Een dergelijk afdoende bewijs bevindt zich ook niet in het administratief dossier. Om deze reden alleen al is een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet niet aangetoond.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker dus in wezen niet aantoonde dat hij een relatie zou hebben met een Belgische dame die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, moet er ook op worden gewezen dat het *in casu* een eerste toegang betreft zodat het tweede lid van deze bepaling niet speelt. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkel element aanbrengt om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk zou worden gehinderd in het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

4.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de middelen, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond zijn.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS